

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

BEROEMDE PROCESSEN.

DANSERES EN BESPIEDSTER.

— Vuur !

Een knal van twaalf geweren, die gelijktijdig afgingen.

En die 15 October 1917 gleed te Vincennes het beeldsone lichaam van Mata Hari te midden van rokken en zijden ondergoed op de graszode.

De adjudant gaf haar het genadeschot.

Het levend standbeeld was met kogels doorzeefd. Het dode li-

chaam werd aan stukken gesneden, studiemateriaal voor studenten in de geneeskunde.

Mata Hari is niets anders meer dan een herinnering. Vele jaren zijn verstreken en toch blijft het geheim omsluit. Was zij onschuldig, was zij schuldig, was zij hoogstens onvoorzichtig ? Mysterie !

En nochtans werden weinig geval-

len zo angstvallig als het hare uitgeplozen.

Zij zag het levenslicht te Leeuwarden in Holland, van Adam Zelle en Antje van der Meulen. Margareta-Gertruida was van Joodse oorsprong maar ging naar het protestantisme over.

Zeer jong nog trad zij in het huwelijk met een officier van het Nederlandse leger, kapitein Mac Leod. Zij vertrok met hem naar Indië, waar zij de echtscheiding bekwam.

Daar leerde zij de wulpsen dansen van Brahma aan. Volgens de enen in de tempel van Burma, volgens anderen in een of ander on-tuchthuis op de boorden van de Ganges.

Na enige jaren keerde zij naar Europa terug, als Mata Hari,

het Javaanse woord voor morgenooḡ.

Spoedig lagen Rome, Berlijn en Parijs aan haar voeten, vervoerd door de oorspronkelijkheid van haar dansen en door haar bedwelmende schoonheid.

Haar reizen en trekken gingen langs wegen met goud belegd. De moderne Salomé trad enkel tegen vorstelijke cachetten op. Haar vele vrienden buitendien vroegen niet beter dan hun hart aan haar voeten te leggen en met hun hart hun checkboekje.

In Duitsland waren het de Kroonprins, de hertog van Brunswijk, de politieprefect van Berlijn, in Frankrijk een bestuurder van het Departement van Buitenlandse Zaken, generalen, advokaten, een financier, door zijn vrouw familie van een politiek man, herhaalde keren minister.

Toen de oorlog in 1914 los brak, trad zij te Berlijn op, reed zij door de straten der Duitse hoofdstad in de officiële wagen van de politieprefect.

Zij bleef echter niet Unter den Linden talmen, vertrok naar Parijs over België, Nederland en Engeland.

Te Vittel kwam zij in betrekking met kapitein Marlow, een oorlogsblinde, een Rus, waarop zij, meer dan zij het op welk ander man ook geweest is, verliefd geraakte.

Maar zij stelde veel te veel belang in militaire kwesties en verzond haar briefwisseling naar Amsterdam met de diplomatieke koerier van het Nederlands consulaat. De veiligheid van het leger sloeg haar gade en op een zekere morgen hield politiecommissaris Peiolet haar aan in het Palace hotel dat zij te Parijs betrok.

Een kwartier later stond zij tegenover de geduchte kapitein Bouchardon van de Algemene Staatsveiligheid.

De derde krijgsraad, voorgezeten door kolonel Somprou, vonniste Mata Hari.

Van al de betichtingen tegen haar uitgebracht waren er twee, die afdoende schenen : Mata zond inlichtingen aan het hoofd van de Duitse bespiedingsdienst. De radiopost van de Eifeltoren ving een telegram op, dat kon ontcijferd worden, vragend aan Amsterdam dat men haar 15.000 pesetas uitkeren zou voor bewezen diensten.

Maar meester Clunet, haar verdediger, liet uitschijnen dat beide inlichtingen verstrekt werden door de tegenbespiedingsdiensten en dat de bronnen van die diensten vaak verdacht waren. Zij konden slechts als « inlichtingen » aangewend en niet als « bewijsvoering » gebruikt worden.

Buitendien getuigde een hoge ambtenaar van de Quai d'Orsay dat de danseres, die zijn vriendin was, hem, op geen enkel ogenblik, welke inlichting ook vroeg van aard om voor bespiedingsdoeleinden te kunnen dienen. Waarom zou zij zulke inlichtingen, bij weinig van de zaken op de hoogte zijnde lagere officieren ingewonnen hebben, wanneer zij die bij haar vriend van de Buitenlandse Zaken maar voor het rapen had?

Toen men, acht jaar na haar terechtstelling, over het geval met een der magistraten, die zich met de zaak Mata Hari ingelaten hadden sprak, antwoordde deze :

— Ge weet niet alles... Er waren bezwarende geheime stukken in het dossier.

Maar welke die stukken waren, hield men angstvallig verborgen. Het geheim duurt voort.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

— Dwaas, die ik ben, daaraan niet eerder te hebben gedacht!... Ja, het zien van de rijpe kersen, die mij de kleine aanbiedt, opent mij de ogen! Waarlijk, veel kinderen krijgen na het eten van te veel fruit hevige buikpijn; er is niets gemakkelijkers nadat het kind kersen heeft gegeten, dan het iets in te geven, waar het van sterft, bijvoorbeeld, een weinig kopergroen; men zal denken dat hij onder de koliek is bezweken. Hoe is het mogelijk dat ik daar niet vroeger aan gedacht heb?

En, met een helse lach van voldoening op de lippen, stond hij op, opende een lade van zijn boekerij, en nam er een klein flesje uit, gevuld met een groenachtig vocht, borg dit behoedzaam in de binnenzak van zijn jas en vertrok.

De inwoners van het kasteel avondmaalden gewoonlijk zeer vroeg; het kon iets meer dan zeven uur wezen, toen men zich aan tafel zette. De heer van Heverboom had de gewoonte de wijn te schenken, maar toen de spijzen reeds gebruikt waren, had de kleine Frans zijn romer nog niet gans geledigd. Flora maakte die opmerking en zegde:

— Fransken, drink uw romertje uit, dan kunnen wij afdekken.

— Neen, moeder, antwoordde het kind, ik heb geen dorst.

— Drink dan voor de dorst, die komt, sprak Flora lachend, en zij bracht hem het glas aan de mond.

— Neen, neen, ik wil niet drinken! riep de kleine, alsof hij een voorgevoel had van wat de drank bevatte.

— Ha, Franske is koppig, hernam Flora, dan zal moeder het zelf uitdrinken, om hem te leren.

En zij bracht de romer aan haar mond.

Al had Hendrik de dood van zijn neef gezworen, hij hield echter van de moeder. Hij verbleekte geweldig, sprong op en, haar de romer uit de hand rukkend, goot hij hem door het venster uit.

— Foei, zegde hij, zoudt gij een glas ledigen, dat de kleine heeft bemorst?

En hij zette zich, gans ontsteld, weer neer op zijn stoel.

Flora van Lelienveld was misschien nog meer aangedaan dan Hendrik, wiens zonderlinge handelwijze zij niet kon begrijpen. Zij bezag hem verwonderd, maar even maar; alsof een schrikkelijk vermoeden zich eensklaps van haar meester maakte, verbleekte zij op haar beurt en liet het hoofd op de borst zinken.

Inmiddels was de schelm in schijn zeer bedaard, hij begon, na enige stonden, te praten en te lachen, alsof er niets voorgevallen was, maar zulks had een verkeerd uitwerksel op het gemoed van de edelvrouw, daar Hendrik niet gewoon was zo spraakzaam te zijn, en zij vermoedde dat hij zich geweld aandeed om door zijn gepraat zijn zonderlinge handelwijze te doen vergeten. Echter trachtte ook zij haar vermoeden te verduiken, zich geweld aandoende om er onverschillig uit te zien en de kout met schijnbare onverschilligheid

aan te horen.

Na een wandeling in de tuin, begaf Flora zich ter rust. Mijnheer van Heverboom ging gewoonlijk veel later te bed, daar hij zich dikwijls tot diep in de nacht met zijn boeken bezighield, en alsdan betrok hij, om zijn vrouw niet te wekken, een kamer, die aan de hare paalde, en waar steeds een bed was opgemaakt.

In haar slaapkamer gekomen, ontkleedde Flora haar zoontje, dat reeds overvallen was door de vaak, deed hem zijn avondgebeden opzeggen, gelijk hij dagelijks gewoon was te doen, en legde hem in een klein beddeken, dat dicht bij het hare stond.

Het sloeg tien uur. Een lamp, die op de tafel brandde, verlichtte gedeeltelijk de kamer; het overige lag in een halve duisternis.

Door de twee vensters zag men de donkere lucht en de toppen van de bomen, twijfelachtig verlicht door de maan.

De ogen van de vrouw dwaalden dromend naar buiten, om zich eindelijk op het beddeken te vestigen, waarin haar kind lag te slapen.

Na enige ogenblikken nam zij de lamp op, die zij op zulke wijze op haar nachttafel plaatste, dat deze het gelaat van haar zoontje bescheen.

Het kind sliep gerust, zoals een gezond kind van zijn leeftijd, zodat Flora zich van lieverlede gerust begon te stellen over wat zij vaag had vermoed.

Het scheen alsof zij op het gelaat van Franske zijn toekomst poogde te lezen.

Flora deed als alle moeders in dergelijk geval, zij drukte op de kaken van haar zoontje een hartelijke kus, als om hem met een geheimzinnige kracht te wapenen of het te overtuigen, dat ten minste de moederlijke liefde hem nooit zou ontbreken.

— Arm kind, zegde zij stil, dat God u beware in al de gruwelijke stormen van de wereld.

Ziende dat de kleine gerust bleef slapen, begaf zij zich ook te bed.

Eerst kon zij niet insluimeren; de onrust woelde in haar hart en een moeder is vlug angstig.

(Wordt vervolgd)

